

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סח.

1. ויאמר לו אבנר נטה לך על ימיןך או על שמאלך ואחזו לך אחד מהנערים וקח לך את חלצתו ולא אבנר עשהאל לסור מאחוריו: שמואל ב ב כא
2. כנסתי לי גם כסף וקרב וסגלת מלכים והמדינות עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם שדה ושרות: קהלת ב ח
3. והבית בהבגתו אבן שלמה מסע נבנה ומקבות והררן כל כלי ברזל לא נשמע בבית: מלכים א 11
4. לץ היין הנה שבר וכל שנה בו לא יחכם: משלי כ א
5. זנות ויין ומירוש יקח: הרשע ד יא

דאמר רב חסדא אובמא בחיורא וחיוורא באובמא לקותא היא. פירוש טלחי שחור צעור לנן או טלחי לנן צעור שחור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו חסדא צריש פרק צית שמאי (דף נא): משמע דלא מיירי רב חסדא אלא צעור שחור צין שורים להצניס שהשחור

מגרע כולם ומתקלקל מקום על ידו ופריך התם מממני דהתם דמשמע שהלנן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי בחורא דקרמנאי דהתם שחור גרוע טפי ואור"ת דתרי מילי מינה ומילתיה דהכא איירי בטלחי שחור צעור לנן ולנן צעור שחור והתם מיירי צעור שחור צין שורים להצניס ומדע דכלל הספרים ישנים לא גרסינן התם במילתיה דרב חסדא אלא אובמא בחיורא לקותא ותו לא וכן נראה דאי גרסינן תרומיהו כמו הכא ונפרש חד לטלחי וחד לשור צין השורים אס כן מאי פריך התם דמנא ליה דאובמא בחיורא קאי אשור צין השורים ימא איפסא ולא יקשה כלום. רבינו חסדא: **א"כ**א שמייר דאיייתי משה לאבני אפוד. הכא משמע דלאבני אפוד צעי שמיר וצפ"ק דקידושין (דף נא). גבי עובדא דדמא בן נמינה צקשו ממנו אבנים לאפוד וזה היה צצית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה^א אדומה כו' דצצית ראשון לא עשו פרה כדאמר^ב שניה עשה עזאל ואס כן היה שמיר צצית שני ואין להקשות דצפרק בתרא דסוטה (דף מה). תנן משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים ומשמר צית המקדש צטל שמיר דהיינו צית המקדש שני מדנקט צית המקדש סתם והתם בגמרא נקט צית המקדש ראשון על מילי אחריו ועוד מדלא ערבינו צהדי אורים ותומים והווי ליה למיתני משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים והשמיר דמשמטו נציאים הראשונים היינו משמח צית המקדש ראשון^ג צטלו אורים ותומים ואין לומר ששמרוהו מימי שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ז צפ"ר י' ישמעאל (דף נא): גבי אבני מזבח ששקטום אנשי יון^ד ליצרניהו אבנים שלמות אמר רחמנא ליסרניהו^ה לא תניף עליהם צרול אמר רחמנא^ו וליסרניהו ע"י שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות^ז דחגירת לפורן פוסלת צמזמא והן סוגיא אמר חמ"ד צסוטה (דף מה): דאיטריך שמיר לאבני צית המקדש והא דכתיב מגוררות צמגירה מוקי לה צצני ציתו^ח: **ז"ל** אייתי שידה בו' כי לא רצו לשאול באורים ותומים כשיכולין לשאול על ידי דבר אחר:

ובת"כ זנות ויין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכתב עדיין היו יודעין כמנ"א ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ" לא יחפור (צ"צ דף נא): גבי יואב: לנרוקמי

דאמר רב חסדא אובמא בחיורא וחיוורא באובמא לקותא היא. פירוש טלחי שחור צעור לנן או טלחי לנן צעור שחור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו חסדא צריש פרק צית שמאי (דף נא): משמע דלא מיירי רב חסדא אלא צעור שחור צין שורים להצניס שהשחור מגרע כולם ומתקלקל מקום על ידו ופריך התם מממני דהתם דמשמע שהלנן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי בחורא דקרמנאי דהתם שחור גרוע טפי ואור"ת דתרי מילי מינה ומילתיה דהכא איירי בטלחי שחור צעור לנן ולנן צעור שחור והתם מיירי צעור שחור צין שורים להצניס ומדע דכלל הספרים ישנים לא גרסינן התם במילתיה דרב חסדא אלא אובמא בחיורא לקותא ותו לא וכן נראה דאי גרסינן תרומיהו כמו הכא ונפרש חד לטלחי וחד לשור צין השורים אס כן מאי פריך התם דמנא ליה דאובמא בחיורא קאי אשור צין השורים ימא איפסא ולא יקשה כלום. רבינו חסדא: **א"כ**א שמייר דאיייתי משה לאבני אפוד. הכא משמע דלאבני אפוד צעי שמיר וצפ"ק דקידושין (דף נא). גבי עובדא דדמא בן נמינה צקשו ממנו אבנים לאפוד וזה היה צצית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה^א אדומה כו' דצצית ראשון לא עשו פרה כדאמר^ב שניה עשה עזאל ואס כן היה שמיר צצית שני ואין להקשות דצפרק בתרא דסוטה (דף מה). תנן משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים ומשמר צית המקדש צטל שמיר דהיינו צית המקדש שני מדנקט צית המקדש סתם והתם בגמרא נקט צית המקדש ראשון על מילי אחריו ועוד מדלא ערבינו צהדי אורים ותומים והווי ליה למיתני משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים והשמיר דמשמטו נציאים הראשונים היינו משמח צית המקדש ראשון^ג צטלו אורים ותומים ואין לומר ששמרוהו מימי שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ז צפ"ר י' ישמעאל (דף נא): גבי אבני מזבח ששקטום אנשי יון^ד ליצרניהו אבנים שלמות אמר רחמנא ליסרניהו^ה לא תניף עליהם צרול אמר רחמנא^ו וליסרניהו ע"י שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות^ז דחגירת לפורן פוסלת צמזמא והן סוגיא אמר חמ"ד צסוטה (דף מה): דאיטריך שמיר לאבני צית המקדש והא דכתיב מגוררות צמגירה מוקי לה צצני ציתו^ח: **ז"ל** אייתי שידה בו' כי לא רצו לשאול באורים ותומים כשיכולין לשאול על ידי דבר אחר:

ובת"כ זנות ויין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכתב עדיין היו יודעין כמנ"א ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ" לא יחפור (צ"צ דף נא): גבי יואב: לנרוקמי

איגניב לן כסא דכספא. שהיו רואים אותו כרך צסודריה ורואין לצדוק מהו: אמרי ליה. לריש גלותא: דחיוורא. צער צעלה שחין: **מיכל אכלי וטעמי**. טעמתי: **חיוורא לא עידי לן האידינא**. לא שחטנו היום בהמה צעלה שחין: **דוכסא**. צעור היו צדוקין במקום ריסתנא זו צכף הכרך וממלאנו צעור שהיו לנן: **דאמר רב חסדא חיוורא באובמא לקותא** היא. טלחי לנן צעור שחור לקותא היה שם צצער ונהפך העור לננן: **כרו ליה צירא**. חפרו גומן שיפול צו: **ושדו ליה ליפסא**. השליכו מחללת על פי הצור כדי שלא יצין (א) מושצו: **לויס ליה לינא**. לשכב צמסכבו: **נחר ליה רב חסדא**.

עשה לו סימן כמו נחרת סוסיו (ירמיה ח): **א"כ** רב ששת לינוקא פסוק לי פסוקין: **נטע לך פסוק** הוא צעשהאל: **הדר מינה**. חזור מעליה לימין או לשמאל: **צריכות**. לרחון צהן צצונן: **הכא חרגמו**. צצנל: **שידה ושידחין**. שד וזכר וזד נקצה: **שידה**. שידה עגלה למרכבת נשים ושרים: **צי שחין**. צאותו מקום: **מה היא**. מה דמותה ומה טיבה. ויש אומרים שידה ענמה ראש כולן ואמן איני יודע מאי היא: **הכי איצטיו**. צלי כלי צרול: **שמיח**. צריה משעת ימי צראשית ואין כל דבר קשה יכול לעמוד מפניו: **לאבני אפוד**. דלמרינן צמסכת סוטה (דף מה): אבנים הללו אין כותצין עליהם צדיו שנאמר פתוחי חותם ואין מסרתינן עליהם צאחמל שנאמר צמולאחם שלא יהו חסרות כלום אלא כותב עליהם צדיו ומראה לנן שמיר מצחון והן צצקעות מאלהין: **צכשינא**. כפאס ציסורין לומר ו' ו' היכן הוא: **צכשינא**.

לחנן לשון מכבש של צגדים (צכד דף קמא): **היכא איסיה**. אשמדאי שחולל לצכשו: **בטורא פלן**. צהר פלוני: **כריא ליה צירא**. כרה לו שם צור: **טינרא**. אבן: **וחסמיה צגושפנקיה**. צחותמו: **סייר לגושפנקיה**. צדוקו שלא נגע אדם צו לגלות צורו: **וגצני דעמרא**. גזות צמר: **וויקי דחמרא**. נודות יין: **צירא חספאי**. צמורד ההר למטה צמורו של אשמדאי: **ושפיניהו למיא**. כגון השופה יין^א לחמריה (צ"מ דף סא). הריק מי צור העליון לתוך החתמות דרך נקב שנקב צכפה צצין שמי הצורות ומתוך שהראשון קרקעיתו גבוהה מקרקעית החתמות נרוקו המים לתוכו מאלהין: **וספמיניהו** לנקבים צצין זה לזה כדי ששמישים יין צעליון לא יחזו ממנו לחתמות: **וכרא צירא**. אחרניא מעילאי לצורו של אשמדאי: **וטעמינא**. מילא אותן שמי צורות עפר כדי שלא יצין אשמדאי: **טעמינא**. סתמן צדמתרגמינן סתמוס פלשמים (צראשית ט) טמנון פלשמאי: **כי אפא**. אשמדאי: **סייריה לגושפנקיה**. ומלאו שלם: **לא סגי ליה**. לא יכול להחפץ: **רוה וגנא**. נשתכר ונרדם: **נחיס אפא**. צניחו מן האילן: **ספמיה**. סגר השלשלת סציב אוראו שלא יוכל ראשו לצאת: **הוא קא מפרזל**. משתגע ומתעסק לנחקה הימנו: **דמרך**. הקציה: **הף ציה**. נחמך צו: **כ' כונא**. צריף קטן כמו כונא לצרידי^ב: **דארמלסא**. אלמנה היתה דרה צו: **איחננא**

- א) מיר לא. ב) צ"ל חמיה. ב) ק"ל דלא אישחא אמר כתיב ויין ישמח לבב אנוש, ד) צדפ"ר כדק, ה) צ"ל מורשבו, ו) צדפ"ר לך, ז) ג"ל לחמריה, ח) נבי תענית דף כב, ט) נמנית כב, י) פרה פ"ג מ"ה, יא) צמוס צע"י טסוף, יב) דהתם תניא משחב ציהמ"ק ראשון, יג) חולין יח, יד) נוע"ע חוס' וצחיס נד: ד"ה אבנים חוס' חולין יח. ד"ה חמיה.

גליון הש"ס

חוס' ד"ה וכתוב וכו' נבי יואב. ע' לעיל דף נ"ב ע"ב ונמ"ש שם על הגליון:

מוסף תוספות

- א. כי נסתפקו באותה עששה משה כל ימי בית ראשון. ח"ב. ע"ז כג: ד"ה צקשו. ב. [נד]שבע פרות היו, הראשונה עשה משה. חוס' וצחיס נד: ד"ה אבנים. ג. וגזונו בית חשמונאי, הדיב בעבדי. חוס' חולין יח. ד"ה ומה. ד. פ"י, לעשות בלא פגימה. חוס' חולין יח. ד"ה ומה. ה. ויכין שהיה שמיר בבית שני כדפרישית, אפאי גזונו בית חשמונאי. חוס' סוטה מט. ד"ה שכל. ו. כי אם מבקע כתאנה שלא תהא חסרה כלום, אבל אין עושה אותן שלמות שלא תחזור בהן צפורן. חוס' ע"ז כג: ד"ה צקשו. ז. דמיתיי קרא. חוס' הלאש.